

Salus Credentium

- veiligheid van de gelovige -

Katholiek (digitaal) tijdschrift. Nr. 11. Verantw. uitgever: Michaël Dekee - Uitgeverij JEANNE D'ARC

Voorwoord

De Vastentijd is bijna voorbij en we zijn de Goede Week ingegaan. Nog steeds worden wij door onze overheden gedwongen om in kerken met maximaal 15 personen samen te komen. De zogenaamde 'pandemie' is allang voorbij, en men blijft maar mensen die geen enkel ziekteverschijnsel hebben 'testen' met een test die enkel de aanwezigheid van een stukje RNA kan aantonen, maar geen besmetting. De PCR-test kan zelfs vele vals-positieven geven. Zo werd Elon Musk op 24 uur tijd zowel 'positief' als 'negatief' getest. Dit wordt dan als 'besmetting' bestempeld, en op basis daarvan worden keiharde onderdrukkende maatregelen genomen. Ooit gehoord dat men tijdens grote pestepidemieën of andere uitbraken van ziekten in het verleden massaal mensen moest 'testen' om

'besmettingen' vast te stellen? Dat is toch je reinste waanzin. Verder bevindt het 'coronavaccin' dat men nu koste wat kost in iedere burger wil injecteren zich nog tot 2023 in de testfase; en kregen ze enkel een 'noodgoedkeuring'; wat wil zeggen dat men een gigantisch medisch experiment aan het uitvoeren is. Artsen en verpleegkundigen schenden massaal de Code van Neurenberg van 1946, - opgesteld na de gruwelijke experimenten van Mengele - waarin staat dat iemand die deelneemt aan een experiment daarvan moet op de hoogte worden gesteld en zijn volle toestemming moet geven. Deze wereld is in een satanische massawaanzin vervallen. Maar God zal ter zijner tijd ingrijpen. Laten we in deze Goede Week samen met Jezus het Kruis dragen en opzien naar Pasen, en naar ons eigen Pasen dat zal komen nadat deze slechte wereld zal zijn voorbijgegaan en Maria de kop van de Slang zal hebben verpletterd. *Michaël*

In dit nummer:

Voorwoord.....	1
Getuigenis: Van moslim naar priester (8).....	3
In het heden leven.....	9
Uit het leven van de H. Pastoor van Ars.....	11
God is onze boetseerder.....	19
Onze Lieve Vrouw van Goed Succes (Ecuador, 1594- 1634).....	20
Maria in deze ‘coronatijd’.....	29

Getuigenis: Van moslim naar priester (8)

Pater Mamadou Adrien Sawadogo is een jonge Missionaris van Afrika (Witte Pater in de volksmond), afkomstig uit Burkina Faso, maar geboren in Ivoorkust op 8 april 1971, te Boboua-Daloa. Hieronder volgt het laatste deel van zijn bekeringsverhaal.

Maar hoe zie ik dan mijn roeping tot een missionair leven? Dat is telkens opnieuw de tweede vraag die men mij stelt. Hieronder probeer ik u een deel van het antwoord te geven.

Tijdens mijn spiritueel jaar, de tweede fase van mijn vorming bij de Missionarissen van Afrika, had ik een geestelijke ervaring, die mijn missionaire werkwijze zou bepalen. Het gebeurde tijdens een achtdaagse retraite. Ik ervoer iets ongevoons. Ik noem het zelf een

duistere week, waarin geen enkele tekst me kon inspireren. Tijdens de retraite moest men tweemaal daags de geestelijke begeleider ontmoeten en tweemaal daags had ik absoluut niets te vertellen. Het bracht me in verlegenheid. Het was vooral ook moeilijk om te dragen. Op de voorlaatste dag van de retraiteweek, nadat ik weer een tijdlang zonder enige begeestering bij die teksten had gezeten, besloot ik een wandeling te maken op het kleine heuveltje naast onze kapel, dat een prachtig zicht op het Victoriameer bood. Onderweg ging ik zitten op een dode boomstronk en bewonderde die natuurpracht. Plots hoorde ik, in de boom net voor mij, een vogeltje zingen. Dan kwam er eentje bij, en nog een, en nog een. De boom zat vol vogels die zongen en hun vleugels opensloegen. Het was een geweldig spektakel van pure schoonheid,

dat mij met zo een grote vreugde vervulde dat ze alle ontgoocheling van de voorbije week wegvaagde. In stilte en vreugde beschouwde ik die vogels in de boom en hoorde mijn Innerlijke Gast zeggen: “Je zal zoals die boom zijn.”

Ik dacht aan de parabel van het mosterdzaadje dat uitgroeide tot een grote boom, zodat de vogels van de hemel in zijn loof konden nestelen (Mt 13,31-32). Mijn Innerlijke Gast onderbrak mijn overpeinzingen echter: “Maar neen, Adrien! Kijk toch! Die boom heeft geen loof!” Ik merkte inderdaad dat die boom al zijn bladeren verloren had. Toch kon ik niet begrijpen wat “Jij zal zoals die boom zijn” dan wel wou zeggen. Dan voegde mijn Innerlijke Gast er nog aan toe: “Die vogels zijn niet gekomen om onder een bladerdek te schuilen, maar eerder om vanuit de boom de stralen van de opgaande zon op te vangen. Jij zal voor Mij zijn wat die boom voor de zon is.” Ik bleef die boom bekijken. Toen de zonnestrallen niet langer op de boom vielen, vlogen de vogels één voor één weg. De boom was weer helemaal leeg. Ik begreep waartoe de Heer mij riep: datgene wat mij schandalig toescheen, te aanvaarden, te leren kennen en te leven van die kennis die, werkelijk waar, het hele menselijke wezen verandert en er een nieuwe mens uit voortbrengt, die in volkomen harmonie is met zijn God en Schepper. In mijn geestelijke erfenis was een dergelijk samengaan ongehoord. Volgens mijn islamitische opvoeding was het idee alleen al, van een dergelijke harmonie, een godslastering. Toch was net dit de openbaring, waarvan Jezus tegelijkertijd boodschapper en voorbeeld is. Van dit samengaan ben ikzelf, door zoveel geestelijke ervaringen, de getuige geworden.

Mijn opdracht als missionaris is dus om door mijn manier van zijn te getuigen van Jezus Christus. Christus staat in het centrum van mijn geloofsleven. Door bemiddeling van zijn alomvattende Geest wou God mij Jezus leren kennen door Hem te ontmoeten. Als moslim geloofde ik wel in Jezus en in

zijn wederkomst op het einde der tijden. Maar ik kan niet zeggen dat dat de Jezus van het Evangelie was. Nu heb ik zekerheid, God zij dank. Jezus leeft werkelijk en staat ons bij, in Gods vrij beschikkende en alomvattende Geest. Als Hij niet alomvattend is, had Hij me nooit geroepen uit mijn geloof, herkend in mijn geloof of aangesproken met mijn naam: “Mamadou”. Als ik lid ben van een geloofsgemeenschap die in Hem gelooft, is dat omdat Hij mij daartoe geleid heeft. Als ik één van hen ben die Hem verkondigen, dan is dat omdat Hij het wou en ik zijn wilsbeschikking aanvaard heb.

Op het einde van deze getuigenis moet ik nog één onderwerp zeker ter sprake brengen: Iedere keer ik mijn visie op missie, als zijnswijze die getuigt van Christus, tot uiting breng, zien vele van mijn geloofsbroeders uit evangelische kerkgenootschappen, evenals vele andere broeders en zusters, priesters, godgewijde missionarissen en missionaire zusters, hierin een vlucht voor de evangeliserende opdracht van de Kerk. Ik begrijp die ongerustheid zeer goed, maar ze strookt niet met mijn eigen ervaringen als missionaris. Ter verduidelijking schets ik u nog twee anekdotes.

De eerste ervaring beleefde ik met jongeren te Kitwe in Zambia. De lokale bisschop had me gevraagd de jeugd terug samen te brengen rond Onze-Lieve-Heer, want ze liepen verloren. Als startpunt probeerde ik hen persoonlijk te leren kennen, evenals hun families en hun zorgen. Ik trachtte hun dagdagelijkse leven te delen, in de armenbuurten waar ze woonden. Ik was me ervan bewust dat ik slechts een getuige van Christus in hun midden was, door mijn levenswijze Zijn aanwezigheid betuigend, met de opdracht hen Diegene, die hen steeds weer tegemoet komt, te

leren kennen en beminnen. Bij onze ontmoetingsmomenten, zowel voor ontspanning als voor gebed, nam ik de tijd om bij hen te zijn en mijn geloof met hen te delen als ze mij vragen stelden over wat mij kracht gaf op mijn bijzondere levensweg. Doordat ik hun harde bestaan in die armenbuurten had leren kennen, wist ik dat de boodschap van een getuige van Jezus voor hen meer weghad van verre dromen dan van menselijke logica of gezond verstand. Vaak hebben ze mij uitgelachen met mijn, op het eerste zicht heel naïeve antwoorden. Ik begreep hun reactie maar al te goed. Wat mij die antwoorden deed geven, die zij in een eerste reactie wereldvreemd vonden, was hen volkomen vreemd. Zolang zij niet hetzelfde hadden beleefd als ik, zouden we nooit dezelfde taal spreken.

Voor mijn vertrek organiseerde ik, op vraag van die jongeren, een retrainetweek op een afgelegen plaats met weinig afleidingen, zodat hun jeugdige energie beter gekanaliseerd kon worden. Het was een zware week: honderd jongeren met amper vijf begeleiders. Op de voorlaatste dag van de retraite gaven de catechisten een onderricht over de plichten die verbonden zijn met het geloof in Jezus. Een zekere twijfel maakte zich meester van de jongeren. Ik hield buiten toezicht op de voorbereidingen voor het avondmaal en hoorde iemand zeggen: “Nee! Bestaat die Jezus echt?” Onmiddellijk schoot de hele zaal in de lach. Ik ging daarop naar voor en zei: “Ik kan jullie het antwoord niet geven. Ik kan jullie slechts mijn eigen getuigenis verhalen.” Terwijl ik mijn getuigenis gaf, was het doodstil. Op het einde van mijn getuigenis gebaarde ik met mijn hand om hen te laten opstaan, zodat ik hen kon voorgaan in gebed. Ik richtte mij tot de Heer: “Ik dank U, Heer Jezus, voor deze tijd van uitwisseling, zegen en bescherm deze jongeren, die Gij meer bemint dan ik hen bemin. Ik bid U dat ze U leren kennen zoals ik U heb mogen leren kennen.” Op dat moment waren de jongeren getuigen van een geestelijke ervaring die ik hier niet behoef te beschrijven. Er heerste niet langer het rumoer van voor mijn getuigenis, maar allen waren vervuld van een grote vrede. De volgende dag, een zondag, kwamen allen als één man naar de Dankmis.

's Namiddags liet ik hen in groepjes naar huis keren, ikzelf als laatste. Toen ik terugkwam op de Missie, vroegen mijn oversten onmiddellijk: "Wat heb jij die jongeren gegeven? Wat is er gebeurd?" 's Nachts kwamen de ouders diezelfde vraag stellen. Allen wouden weten wat die jongeren, hun kinderen, zo veranderd had. Wat kon ik anders dan ook hen mijn getuigenis te verhalen? Diegene die mij tot zijn getuige maakte, weet maar al te goed wat Hij ermee wil bereiken.

De tweede anekdote beleefde ik in hartje Londen, op Leicester Square. Ik was daar met jongeren en volwassenen van de Taizé-gebedsgroep van de Franse parochie Notre-Dame. Naar goede gewoonte gingen we na afloop van het Taizé-gebed samen nog een koffie drinken op de Square. Die dag wouden we naar KFC gaan, een bar van een bekende koffieproducent. Bij een kopje

koffie spraken we over allerhande onderwerpen. Plotseling stelde een groepslid mij de vraag: "Hoe komt het dat een jonge man zoals jij priester wil worden?" Ik glimlachte breed en bleef even stil. In mezelf dacht ik: "O, mijn God, niet hier!" U kan zich immers in-

denken hoeveel mensen, van allerhande gezindheid, in zo'n KFC in het centrum van Londen samenkomen. Bovendien hoorde iedereen aan de ons omringende tafeltjes mijn verhaal als ik het enigszins verstaanbaar voor de hele groep vertelde. Omdat ik stil bleef, zei de jonge man me: "Het spijt mij als ik je in verlegenheid breng." Ik antwoordde: "Nee! Ik vroeg me enkel af of je het antwoord op jouw vraag wel aankon." Allen begonnen te lachen en zeiden: "Vooruit, vertel het dan!" Ik vertelde dus mijn getuigenis, zoals ik ze in de eerste drie hoofdstukken van dit boek heb weergegeven. Het werd muisstil aan onze tafel én aan de omringende tafels. Toen ik ophield met spreken, viel er een grote stilte, gevolgd door een grote zucht. Eén van de jongeren riep uit: "Dat is toch een al te gek verhaal." Glimlachend antwoordde ik: "Dat

klopt.” Een andere zei: “Dat is idioot.” Nog steeds glimlachend zei ik: “Dat is juist.” Een derde voegde eraan toe: “Het is dwaas.” Met dezelfde glimlach antwoordde ik allen: “Jullie hebben helemaal gelijk.” Een jong meisje dat per toeval in de kerk verzeild was geraakt, maar mijn uitnodiging om zich bij het gebed aan te sluiten had aangenomen, vroeg me, helemaal verward: “Maar Adrien, als wat je ons verteld hebt, een dwaas, idioot en al te gek verhaal is, waarom heb je het dan verteld?” Breed glimlachend keek ik hun allen aan en zei hen: “In jullie plaats had ik het ook niet geloofd. Jullie hebben het mij gevraagd, ik heb geantwoord. Het is echter niet aan mij om over jullie reactie te oordelen.” Opnieuw viel er een stilte.

Het was ondertussen laat geworden: ik had mijn laatste trein reeds gemist. Ik liet dus weten dat ik wou vertrekken en we vertrokken allen tezamen, zwijgend. Later bedankte één van hen me voor die getuigenis. Hijzelf was ingetreden in een abdij. Hij schreef me tevens dat een meisje uit de groep karmelietes was geworden en de anderen zich op sociaal vlak sterk engageerden. Van die groep is ook nog eentje priester geworden voor een Frans bisdom. Wederom was ik niets anders geweest dan een getuige van de Levende Jezus. Was ik toen minder missionaris dan wanneer ik, door diezelfde getuigenis, Christus verkondigde in de Luangwawallei in Zambia, aan een volk dat ernaar verlangde Hem te leren kennen?

BESLUIT

Op mijn weg naar het christelijke geloof heb ik evenveel obstakels als mirakels aangetroffen. Dat wordt duidelijk uit mijn antwoord op de vraag: “Waarom ben je christen geworden?” Door Jezus te ontmoeten ben ik zijn leerling en boodschapper geworden, die slechts tracht de wil van zijn Heer te volbrengen. Mijn christelijk geloof is vandaag voor mij dan ook een oprechte en werkelijke relatie met de Verrezen Jezus. Mijn geloof is een gedurig zoeken naar gemeenschap met Jezus, de Levende, in geheel mijn dagdagelijks leven. Moest men mij vragen wat mijn geloofsleven veranderd heeft op heel die bekeringsweg, zou ik zeggen: mijn geloof in God is niet veranderd, maar mijn

kennis van God en zijn werken is veranderd en verdiept. Met God in aanraking komen, zijn nabijheid ervaren, me bewegen op het ritme van zijn stem, geleid worden door zijn reële aanwezigheid, leven met God als een levende persoon: dat kan ik nu en kon ik vroeger niet. Ook al kan men van buitenaf vaststellen dat ik met dezelfde toewijding bid en naastenliefde beoefen, en nog steeds gerechtigheid en verzoening nastreef: ik weet dat de innerlijke bron van deze geloofsdaden veranderd is.

P. Mamadou Adrien SAWADOGO M. Afr.

In het heden leven

Gedane zaken nemen geen keer. Denk niet te veel terug aan de fouten en misstappen van het verleden. Laat ze rusten, laat ze aan God over! Verwek zo spoedig mogelijk een oefening van berouw en denkt er nooit meer aan. Dikwijls is de moedeloosheid, door de zonde veroorzaakt, erger en verwijdert

de mens meer van God dan de zonde zelf. Verspil geen tijd aan ontmoediging. Sta op en ga naar God. Ga dicht bij Hem en blijf niet achteraf staan met een hangend hoofd. Wat ge doet, doe dat goed! Sommige mensen hebben altijd één oog op het verleden en het andere op de toekomst gericht, in plaats van beide in het heden te gebruiken. Verkwist je tijd niet met te klagen over het verleden en bevreesd te zijn voor de toekomst. Genade zal je gegeven worden, om iedere dag de moeilijkheden van die dag te doorstaan. De meeste mensen zouden voor de hun toevertrouwde taak berekend zijn, als zij zich er maar op konden concentreren.

Het is de onophoudelijke kwelling over het verleden en de toekomst, die deze concentratie op het heden tegenhoudt. Laat de toekomst in Gods hand. Heb een hoge dunk van God. God heeft gaarne dat wij goed over Hem denken, Hem vertrouwen, met liefde aan Hem denken. Denk niet dat God niet gemakkelijk zou vergeven. Hoe intiemer een vriendschap tussen twee mensen is, des te minder vreest men met een toevallig woord zijn vriend te beledigen. Vrienden verlaten elkaar niet om een enkel woordje of om iets dat de ander mishaaft.

Boven alles: denk eraan dat God niet verblijft in duisternis of in moedeloosheid, in neerslachtigheid of in een negatieve houding. Bid zelfs geen oefening van berouw, als je dit neerslachtig maakt; bid liever oefeningen van hoop en liefde. Neerslachtigheid komt nooit van God, evenmin als eender welke gedachte die Zijn dienst moeilijk maakt. Heb altijd de beste opinie over onze Heer en Meester.

Pater Daniël Considine, S.J.

Words of Encouragement (Catholic Truth Society, London; vertaald door M.C. van Zaanveer en in Nederland uitgegeven door Kinheim-Uitgeverij, Heiloo; 1923). Bewerking: Redactie Kinderschap Gods

Uit het leven van de H. Pastoor van Ars

Jean-Marie-Baptiste Vianney (1786-1859), bekend als de ‘heilige Pastoor van Ars’, werd, na een moeizame opleiding, in 1815 priester gewijd. Aanvankelijk kreeg hij geen toestemming om biecht te horen. Drie jaar later werd hem het onbeduidende dorpje Ars toevertrouwd. Zijn eerste jaren in Ars streed hij sterk voor de bekering van zijn parochie. Ook het kerkgebouw herstelde hij. In 1824 begint hij met zijn ‘Providence’, een kosteloze meisjesschool. Vanaf die tijd ook neemt zijn bekendheid als een heilige biechtvader sterk toe. Ongeveer 35 jaar lang (van 1824 tot 1858) wordt hij niet alleen inwendig, naar ook uiterlijk belaagd door de duivel.

Eenzaamheid en apostolaatswerk: twee vurige verlangens van één en dezelfde ziel...

Het was ook niet alleen een beproeving van de ‘Boze’: die altijd durende honger naar ingekeerdheid en eenzaamheid; het was ook een beproeving van de hemel. Abbé Monnin had dat begrepen: ‘Want’, zo zei hij, ‘het wil mij voorkomen, dat daarin een geheime beschikking van de Voorzienigheid lag. Door zijn eigen voorkeur op te offeren aan de gehoorzaamheid en zijn eigen genoegen aan zijn plicht, had Abbé Vianney gelegenheid zichzelf te beheersen en zijn wil volkomen meester te worden’.

Overigens werd die drang naar eenzaamheid innerlijk sterk bestreden door het verlangen naar apostolaat, en met Gods toelating werd zijn hart onophoudelijk tussen deze twee polen heen en weer geslingerd. Zeker, de verantwoordelijkheid, de zielzorg deed hem ervan terugschrikken weg te gaan. Toen op zekere dag een seminarist uit Lyon bij hem kwam biechten, vroeg hij hem, of hij de hogere wijdingen al ontvangen had. 'Ik, ja ik ben diaken; nog maar drie maanden en ik word priester gewijd.' – 'O, mijn jongen', riep de heilige uit, 'spreek zo niet: men is altijd te vroeg priester!' Overigens was hij ervan overtuigd dat het priesterschap voor de zielen noodzakelijk is en het hoeden van Christus' kudde een liefdeswerk bij uitnemendheid. Hij verlangde vurig naar een rustige eenzaamheid, maar hij was nooit zozeer tevreden als op de dagen dat de menigte hem van alle kanten omringde.

'Hij had zich er voor eens en voor altijd van moeten overtuigen dat hij voor deze bediening bestemd was', aldus mademoiselle Des Garets: 'Zodra er niet zoveel toeloop was van pelgrims, scheen hij treurig te zijn en deed hij novenen, opdat de menigte weer terug zou komen.' En was het volk er weer, dan antwoordde hij, als men hem zei wat rust te nemen, aldus: 'Wat zou het verkeerd zijn deze arme mensen te laten wachten, die toch van zo ver komen, die nachten doorbrengen om op hun biechtbeurt te wachten! Wat zou het mooi zijn, als de goede God mij het vermogen zou geven - zoals hij dat aan sommige heiligen schonk - op meer plaatsen tegelijk te zijn... Als ik reeds met één voet in de hemel zou zijn en men kwam mij dan zeggen terug te keren naar de aarde om aan de bekering van één zondaar te werken, hoe gaarne zou ik dan teruggaan! En als het daarvoor nodig was tot aan het einde van de wereld hier te blijven, te middernacht op te staan en te lijden, zoals ik nu lijd, van ganser harte zou ik erin toestemmen.'

Eens, onder het catechismusonderricht in de kerk riep hij uit: 'O, als ik geweten had, wat het was priester te zijn, dan was ik gauw naar de Trappisten gevluht'. Waarop een stem uit het volk antwoordde: 'Mijn God, wat zou dat jammer geweest zijn!' Deze hartenkreet was voor onze heilige een aanmoediging en een les.

Eerste poging te vluchten

Dat neemt niet weg, dat de Pastoor drie verschillende keren geprobeerd heeft zijn parochie te verlaten: zo diep was bij hem het verlangen naar de eenzaamheid! Hij meende daarin - hoewel vaag - een dwingend wilsbesluit van God te zien, dat lijnrecht inging tegen dat van zijn bisschop, van wie hij toch eens toestemming hoopte te verkrijgen.

Rond 1840 had zijn eerste vertrek plaats, onopgemerkt en eerst later door Abbé Vianney zelf aan anderen verteld. In een zeer donkere, sombere nacht - het zal rond twee uur geweest zijn - vertrok hij uit zijn pastorie en ging alleen op weg naar Villefranche. Waar ging hij eigenlijk heen? En wat dacht hij precies te doen? Hij heeft er niets over bekend. Korte tijd ging hij voort. Gekomen tot bij het kruispunt van 'les Combes' (niet ver van Ars) hield hij stil en begon na te denken: 'Is het wel de wil van God, die ik nu volbreng? Is de bekering van één enkele ziel niet meer waard dan alle gebeden, die ik in de eenzaamheid zou kunnen verrichten?' En hij keerde terug. De zielen die op hem wachtten, namen hem direct weer in beslag. 'De bekering om te vluchten,' aldus abbé Toccanier, 'had hem plotseling overvallen'.

De 'bekoorder' van wie men inderdaad mag aannemen dat hij bij deze zaak betrokken was, gaf de strijd echter niet op. Het lijden en de kwalen van de heilige man kwamen hem voor als een kostbare gelegenheid tot wraak.

In 1835 voelde Abbé Vianney nog de naweeën van zijn 'jeugdzonden'. Gezichtskrampen, heel erge tandpijn, hevige pijnen in zijn ingewanden herinnerden hem er dikwijls aan, dat men niet ongestraft de nacht doorbrengt in een laag gelegen kamer op een vochtige stenen grond. De brieven van de Pastoor aan zijn dokter bewijzen dat in ruime mate. Ongetwijfeld had hij een assistent nodig gehad; dan had hij van tijd tot tijd wat rust kunnen nemen.

Zeer ernstig ziek in mei 1843

In 1843 meende Abbé Vianney dat zijn einde nabij was. In zeer vermoeide toestand had hij al twee jaar daarvoor een eerste testament geschreven,

waarin hij 'zijn zondig lichaam aan de aarde, zijn arme ziel aan de Drie Personen van de Heilige Drievuldigheid gaf'.

De Mariamaand was begonnen. Al zestien jaar lang had de heilige alleen de oefeningen van de meimaand verzorgd. Gewoonlijk las hij eerst een stukje voor en sprak er vervolgens over. 'Eenmaal op dreef', aldus Catherine Las-sagne, 'preekte hij tamelijk lang'. Op 3 mei 's avonds begint hij te lezen; een hevige benauwdheid doet hem ophouden. Hij knielt neer om het gebed te verrichten: ternauwernood kan hij de eerste woorden ervan uitbrengen. Een stevige koorts heeft hem aangegrepen. Van alle kanten dringt men op hem toe en men brengt hem in een kamer naast zijn eigen kamer, waar het gemakkelijker zal zijn hem te verzorgen. Het houten ledikant, waarop pastoor Balley gestorven is, heeft men eerder al daar neergezet en bewaard als een relik. Zo goed mogelijk plaatst men de strozak van Abbé Vianney daarop en legt er dan de zieke op die nu bewusteloos is geworden.

Dokter Saunier, inderhaast ontboden, stelt een pleurisachtige longontsteking vast. Graaf des Garets komt ook haastig naar de pastorie; en als hij ziet dat zijn arme pastoor op een strozak ligt, nauwelijks een vuist dik en gelegd op ruwe planken, geeft hij hem een goede matras. Na veel aandringen laat de heilige hem begaan. Men moet hoognodig voorzorgsmaatregelen nemen. Vanaf 6 mei - de dag waarop Abbé Vianney 58 wordt - oordeelt de dokter zijn toestand wanhopig. Zo groot is de sympathie voor de Pastoor van Ars, dat op het verzoek van dokter Saunier drie artsen zich aan de zieke gaan wijden. Men overlegt en besluit te vermijden dat de zieke zou moeten spreken. Vooral moet men hem iedere opwinding besparen; want zijn hart slaat nog maar uiterst moeizaam.

Toch heeft Abbé Vianney zijn tegenwoordigheid van geest niet verloren. Bij dit bezoek geeft hij er het bewijs van. Heel deze 'geneeskundige faculteit' rondom zijn bed ziende, zegt hij lachend: 'Ik doorsta op het ogenblik een grote strijd'.

- 'Tegen wie dan, mijnheer pastoor?'

- ‘Tegen vier dokters. Als er nog een vijfde bijkomt, ben ik er geweest...’

Deze spottende opmerking moet ons niet doen vergeten, dat onder deze zware ziekte de pastoor beeft bij de gedachte aan Gods oordeel. ‘Ik zou nog eens willen leven’, bekent hij aan burgemeester Des Garets, die op de pastorie is gebleven, en er zelfs slaapt op de dagen dat zijn pastoor in levensgevaar verkeert. ‘Ik zou opnieuw willen leven om mijn zonden te bewenen en enig

goed te doen’. Hij heeft zeer opgewonden nachten, geplaagd door schrikwekkende nachtmerries. ‘Ik meende’, zegt hij op een morgen, ‘vannacht duivelse triomfkreten te horen: “Wij hebben hem, wij hebben hem”, schreeuwden ze, “hij is van ons!”

Toch wordt de bekoring niet zo sterk dat hij het geduld of het vertrouwen in God verliest. ‘Hij beklagde zich nooit’, aldus Jean Pertinand, de onderwijzer die bij hem oppaste. ‘Uit gehoorzaamheid nam hij alle geneesmiddelen aan en verdroeg zijn lijden met de meest volledige onderwerping aan de wil van God, die hij in alles zag’.

Zwevend tussen leven en dood

Gedurende die tijd zou men gezegd hebben, dat er in Ars in elk huis een overledene was. De pelgrims dwaalden rond de kerk als een kudde zonder herder; er waren er twee- of driehonderd, die nog niet hadden gebiecht en die weigerden te biechten bij de goede abbé Lacôte, pastoor van Saint-Jean-le-Vieux, die ad interim voor de lopende zaken aanwezig was. ‘U moet biechten bij degene’, zei men, ‘die de pastoor als zijn plaatsvervanger heeft laten

komen'. 'Ik heb niet de moed opnieuw te beginnen', antwoordde een dame aan wie abbé Renard deze raad gaf. 'Sta mij toe op de drempel van zijn kamer te knielen, opdat hij mij kan zien en me zijn zegen kan geven; dan zal er weer een beetje kalmte in mijn ziel terugkomen'.

Bij gebrek aan beter liet men aan het hoofdeinde van de stervende - allen waren overtuigd van zijn naderend einde - manden vol medailles, rozenkransen, kruisjes en prentjes plaatsen. En Abbé Vianney verhief zijn zegenende hand over al die geliefde souvenirs. 'Ik weet niet', schreef de Gravin des Garets, 'of al de bisschoppen van Frankrijk bij elkaar er zoveel hebben gezegd'.

Men had geen hoop meer dan alleen op buitengewone hulp van de hemel; daarom verdrong zich de menigte, die de biechtstoel had moeten verlaten, op bepaalde uren vóór het altaar van Sint-Philomena, waar talrijke kaarsen brandden. Priesters waren er een novene van heilige Missen begonnen... Ondanks alle drukte leek de kerk leeg en verlaten zonder 'hem'!

Op de avond van de elfde mei scheen de doodstrijd nabij. Zeven priesters bevonden zich toen in het vertrek van de zieke. Er was geen twijfel meer aan. Men besloot Abbé Vianney de laatste heilige Sacramenten toe te dienen. Alleen vond zijn biechtvader abbé Valentin, pastoor van Jassans, die ermee belast was, het beter de parochianen en pelgrims niet op de hoogte te stellen van de bediening die zou plaats vinden. 'Ja toch! Laat maar luiden die klok', zei de stervende, 'een pastoor heeft het ook hard nodig dat men voor hem bidt!' De klok werd geluid, en onmiddellijk waren de trap van de pastorie en de kleine binnenplaats met volk overstromd...

'Geloof u al de waarheden die de Kerk ons leert?' vroeg met een bevende stern abbé Valentin. 'Nooit heb ik eraan getwijfeld', antwoordde de heilige. En hij ontving de laatste heilige Sacramenten met een uitdrukking van geloof, die op de aanwezigen diepe indruk maakte. Toen allen vertrokken waren en abbé Dubouis, pastoor van Fareins, alleen aan zijn bed bleef, wijdde de stervende heilige zich toe aan Sint-Philomena, beloofde haar ter ere honderd

heilige Missen te laten lezen en vroeg een grote kaars voor haar beeld te laten opsteken.

Bijna aanstonds daarop werd hij bewusteloos. Men knielde aan zijn hoofd-einde neer. Dokter Saunier stond vlak bij hem, niet meer twijfelend, of dit was het einde. Maar de pastoor hoorde met gesloten ogen de man van de wetenschap zijn doodvonnis vellen.

‘Mijn arme nicht’, vertelde hij enige maanden later aan Marguerite Hubert van Dardilly, ‘toen ik op het uiterste lag en men mij het heilig Oliesel kwam toedienen, zei de dokter, mijn pols voelend: “Hij heeft niet meer dan 30 of 40 minuten nog te leven”. En ik dacht: mijn God, zal ik dan voor U met lege handen moeten verschijnen? Ik richtte mij tot Maria en Sint-Philomena en zei: “Ach, mocht ik toch nog voor enkele zielen nuttig kunnen zijn!” – ‘Mijn beste nicht, wanneer je bij stervenden bent, bid dan hardop, zodat de zieke het hoort, ook al schijnt hij buiten bewustzijn’.

Nauwelijks echter had Abbé Vianney in de geest de aanroepingen tot Maria en zijn ‘dierbare kleine heilige’ uitgesproken, of hij voelde zich minder slecht. Hij opende zijn ogen en begon weer te spreken. Hij mocht toen drie uren kalmte ondervinden. Gedurende die tijd zag men hem onbeweeglijk, de handen gevouwen, biddend met een engelachtige vurigheid. Ongelukkigerwijze overviel hem de koorts met nieuwe hevigheid, zodat de dokter zich niet over de toestand durfde uit te spreken en meende dat het slechts een uitstel van enkele uren kon zijn. Toch werd besloten dat, als de heilige de nacht haalde, abbé Dubouis aan het altaar van Sint-Philomena de eerste van de honderd heilige Missen zou celebreren, die de Pastoor van Ars haar beloofd had.

Zijn genezing toegeschreven aan Sint-Philomena

De morgen van de twaalfde mei ademde de zieke nog. Op dit nieuws stroomde de kerk geheel vol; de beloofde heilige Mis begon. Nooit stegen naar de hemel van Ars vuriger smekingen op! Intussen waakte schoolmeester Pertinand bij het bed van de pastoor. Abbé Vianney lag te woelen in een

verschrikkelijke koortsaanval en hij scheen ten prooi te zijn aan grote angst. Jean Pertinand maakte zich gereed zijn laatste woorden op te vangen, als eensklaps de pastoor rustig werd - opgebeurd zou men zeggen door een visioen, dat hij aanstaarde, dat hem verrukte. En nauwelijks liep de Mis ten einde, of hij riep uit: 'Mijn vriend, er komt in mij een grote verandering... Ik ben genezen!' Even daarvoor, terwijl hij in extase scheen, had hij herhaaldelijk de naam van Philomena uitgesproken. Algemeen was men ervan overtuigd dat zijn kleine Heilige hem verschenen was. Hijzelf schreef een zo onverwachte genezing aan haar toe. Werkelijk, de krachten keerden terug met een snelheid, die zijn vier doktoren wonderlijk noemden. ' - 'Zegt maar liever wonderdadig,' zo wierp hij hun tegen.

Na zestien dagen eindelijk - zó uiterst lang voor zijn hart - zag hij zijn kerk en het tabernakel weer. Steunend op de arm van zijn getrouwe Pertinand, kon hij vanaf zaterdag 20 mei weer beginnen de Heilige Mis te lezen. Hij moest die celebreren tegen twee uur 's morgens, te zwak om langer nuchter te blijven *). 'Ondanks dit vroege uur', verhaalt mademoiselle Des Garets, 'was heel de parochie in de kerk samengestroomd. Hij koos het Maria-altaar, zoals hij iedere zaterdag deed'.

Abbé Vianney meende al goed vooruit te zijn gegaan. Desondanks verbood de dokter hem zijn werk te hervatten voordat hij volledig genezen was. Hij gehoorzaamde, maar wat kostte hem dat een moeite! Telkens als hij in de kerk kwam, keek hij jaloers naar zijn biechtstoel en het leek erop alsof zijn vurig verlangen hem nu hielp spoedig weer op krachten te komen.

Wordt vervolgd.

Naar: Le Curé d'Ars - Saint Jean-Marie-Baptiste Vianney (1786-1859), door mgr. Francis Trochu (Editions Résiac, Montsurs), en de Nederlandse bewerking ervan door abbé H. Vorage, pastoor van Molières (Firma Becelaere, Torhout)

God is onze boetseerder

Ik moest een tijd geleden denken aan de passage uit Jeremia over God als pottenbakker (Jer. 18,1-6) en hoe toepasselijk dit is op ons: *Ik ging naar het huis van de pottenbakker. Deze was juist aan het werk op de schijf. Toen de pot die hij aan het boetseren was onder zijn handen mislukte, begon hij met de leem een andere pot te maken, die hem wel beviel. Daarop kwam het woord van Jahwe tot mij: Huis van Israël, kan Ik niet met u doen als deze pottenbakker - godsspraak van Jahwe -? Als leem in de hand van de pottenbakker zijt gij in mijn hand, huis van Israël.*

Welnu, wij zijn inderdaad als een stuk klei in Gods hand, die tot een mooie beker moet worden gevormd, om dan gevuld te kunnen worden met God, totdat wij overstromen. Dat kan pas in de Hemel zijn, wanneer wij God ten volle bezitten. Wij zijn op ons zelf eigenlijk een leeg vat, een lege kruik of beker, die door God moet opgevuld worden. Zonder God zijn wij niets.

Wij zijn in het begin een stuk droge klei dat moet bevochtigd worden door het water van het Doopsel. Dan kan God beginnen werken. Indien de klei uitdroogt, door gebrek aan gestadige toevoeging van water - gebed en de HH. Sacramenten (het Levende Water van Jezus); dan verdroogt de klei en kan God er geen mooie beker uit maken, en zal God op het einde de klei moeten weggooien: droge klei dient tot niets. De gevormde beker die niet blijft bevochtigd worden met het Levende water, zal ook opdrogen en barsten vertonen, waardoor ze niet kan gevuld worden. Dan zal God ze ook moeten weggooien. God maakt kleine en grote bekera, en de ene beker is rapper af dan de andere. Laten wij gewillige klei zijn in Gods handen en ons voortdurend bevochtigen en laten boetseren zoals Hij dat wil; zodat wij de 'beker' kunnen worden die Hij voor ogen heeft. En in de Hemel is iedere 'beker' gelukkig omdat ze niet voller kan zijn van God dan de maximum 'inhoud' die ze heeft. Grote heiligen hebben een grotere glorie, maar iedereen is even gelukkig, omdat iedereen 'vol' is van God.

Onze Lieve Vrouw van Goed Succes (Ecuador, 1594- 1634)

Voorspellingen en openbaringen die van de zalige Moeder Mariana de Jesus Torres bekend zijn gemaakt.

Dit artikel is gebaseerd op uittreksels uit het gerechtigde manuscript uit de 18de Eeuw, genomen uit het bewonderenswaardige Leven van Moeder Mariana van Jesus Torres, dat door Prior Manuel de Souza Pereira, Franciscan Provincial in Quito in Ecuador en directeur van het klooster door Moeder Mariana opgericht, werd geschreven. Dit manuscript werd geschreven een eeuw na haar dood.

Moeder Mariana is mystiek verbonden met onze tijden door de visioenen van Onze L. Vrouw die haar de 20ste eeuw, meer dan 350 jaar geleden, toonde. Deze verschijning is goedgekeurd door de Kerk en de eerste stap is gezet voor haar heiligverklaring.

Op 16 Januari 1635, omringd door haar gemeenschap en haar Franciscaanse biechtvader, deed Moeder Mariana een plechtige geloofsverklaring, en vroeg toen, als laatste gunst, om, in navolging van haar Serafijnse Vader, H. Franciscus op de grond te mogen sterven. Na het ontvangen van Heilige Communie en het Sacrament van de stervenden, voorspelde zij het nauwkeurige uur van haar dood: 3 uur in de namiddag. Vlak voor zij stierf, las zij haar

laatste wil en testament voor; een ontroerende verklaring waarin zij haar dochters onschatbaar advies over het godsdienstige leven gaf, met vele voorspellingen betreffende de orde. Op het laatst, keerde zij zich naar de priesters: “Mijn vaders en zusters, de tijd is voor me gekomen om afscheid te nemen; beveel mijn ziel aan God met de daarvoor aangewezen gebeden. Ik dank u voor alles. Ik smeed u, zorg voor dit klooster en uw zusters. Ik sterf, zoals ik geboren werd, blij en vredig in de armen van mijn moeder, de Serafijnse Orde.” Twee tranen rolden over haar wangen, zij zuchtte en met een engelachtige glimlach, verliet die heilige ziel haar lichaam. Na de dood, bleef haar lichaam soepel, haar huid rozig, en door de lieflijke glimlach op haar gezicht leek het wel of zij nog leefde. Tijdens de wake, kon een blind meisje weer zien, toen een bloem van de kroon die Moeder Mariana’s hoofd omringde tegen haar ogen werd gehouden.

In 1906, tijdens het vernieuwen van het klooster, werd het drie-eeuwen oude graf geopend. Zij ontdekten het lichaam van Moeder Mariana de Jesus geheel en ongeschonden, compleet met haar habijt en penitentiewerktuigen die bij haar in het graf waren geplaatst. Een heerlijke geur van lelies steeg op uit haar lichaam. Zo bewaart God enkele van zijn heiligen die heldhaftige deugd beoefenen en kuisheid in hun aardse leven. Moeder Mariana bezat de gave van onderscheid van geesten, die Onze Lieve Heer zo vaak aan stichters van godsdienstige orden geeft. Aangezien zij de harten van haar dochters kon lezen, kon zij hen steunen en hen vertellen hoe vorderingen te maken in het geestelijke leven en uitleggen hoe noodzakelijk het was jezelf te versterven teneinde de echte deugd te beoefenen. Zij waarschuwde hen herhaaldelijk om het gemeenschappelijke leven van het klooster te bewaken en de Regel uit te voeren. Als men een gebedsleven en een gemeenschappelijk leven wil, zei zij, valt alles weg, **want een religieuze zonder gebed is als een militair zonder wapens in de strijd**. Zij zei tot hen om geduldig hun ziekten te verdragen, aangezien de ziekten de beste en meest verdienstelijke boetedoeningen zijn, die zielen bevrijden van illusies, ijdelheid en trots. Zij waarschuwde vooral haar dochters om te waken voor dat afschuwelijke menselijke respect, waardoor men zich afvraagt, “wat zullen anderen hierover zeggen”. In plaats

daarvan, adviseerde zij dat zij hun leven in de kloosters volgens de normen van het Evangelie zouden moeten leiden en dat alles in grote mate van nederigheid. Laten we eens kijken naar enkele openbaringen die Moeder Mariana mocht ontvangen van onze L. Heer en van onze L. Vrouw .

Instructies en Raad O.L.Vrouw

“Oh, als de mensen en religieuzen eens wisten wat de Hemel is en wat het is om God te hebben, hoe anders zouden zij dan leven, geen offer sparen om zo nog meer bezit hiervan te hebben! Maar sommigen laten zich verblinden door de valse schone schijn van eer en aanzien, terwijl anderen verblind zijn door zelfliefde en zich niet realiseren dat zij vervallen tot lauwheid, dat immens kwaad dat in godsdienstige huizen verwoest hun vurigheid, nederigheid, zelfverloochening en de onafgebroken praktijk van godsdienstige deugden en broederlijke naastenliefde vernietigt en de kinderlijke eenvoud die de zielen zo geliefd maakt tot mijn Goddelijke Zoon en mij, hun Moeder. Denk aan de woorden van Koninklijke Profeet: „Hoe prachtig zijn de werkzaamheden van de Heer!“ Wees Overtuigd van deze waarheid; onderwijs en zeg het tegen uw dochters zowel van nu als, tegen die nog komen, dat zij hun goddelijke roeping moeten liefhebben. Openbaar aan hen de glorierijke plaats die God en ik bewaren voor hen die tot ons behoren, onze erfgenamen. Het is rampzalig voor de wereld als er geen kloosters meer zijn! De mensen begrijpen niet hoe belangrijk ze zijn, want als ze het zouden begrijpen dan zouden ze al het mogelijke doen om ze uit te breiden want daar kan men de remedie vinden voor alle lichamelijke en geestelijke kwalen. **Niemand op aarde is zich bewust wanneer de redding van zielen komt, de bekering van grote zondaars, het einde van grote straffen, de vruchtbaarheid van het land, het einde van de epidemieën en oorlogen, en de harmonie tussen naties. Dit alles is toe te schrijven aan de gebeden die de kloosters bidden.** O, als stervenden toch

begrepen om de tijd te waarderen die aan hen wordt gegeven, en uit elk ogenblik van hun leven voordeel zouden halen, hoe anders zou de wereld zijn! En een groot aantal zielen zou niet in eeuwige verdoemenis vallen! Maar deze

minachting is de fundamentele oorzaak voor hun ondergang.”

Onze Lieve Vrouw benadrukte het belang van het Sacrament van de biecht en de belangrijke rol van de priesters:

“Zie en overweeg de grootheid van dit genezende en levengevende Sa-

crament van de Biecht, dat zo door ondankbare mensen wordt vergeten en zelfs wordt geminacht, die in hun dwaze waanzin, zich niet realiseren dat dit het enige middel tot de redding is nadat men zijn dooponschuld heeft verloren. Wat het allerergste is, dat zelfs de priesters van Mijn Allerheiligste Zoon er niet zo veel waarde aan hechten wat zij wel zouden moeten doen. Ze kijken koud en onverschillig naar de kostbare schat die hun is gegeven om de verloren zielen te redden door het Bloed van de Verlosser. Er zijn er die vinden dat biechthoren verloren tijd is en onnodig. O, helaas!, als het mogelijk was voor de priesters om meteen te zien datgene wat je overweegt en zij zouden verlicht worden met het Licht dat jou nu verlicht, dan zouden ze dit geschenk herkennen.

Onze L.Heer: “Ik heb veel moedige zielen nodig om Mijn Kerk en deze leugenachtige wereld te redden.”

Ook maakte O.L.Heer aan Moeder Mariana duidelijk (meer nog ooit tevooren) dat devotie tot het lijden, tot het H. Sacrament en tot O.L.Vrouw, de steun en de steunpilaar vormt van godsdienstige gemeenschappen.

“Weet, bovendien, dat door de goddelijke rechtvaardigheid verschrikkelijke kastijdingen (straffen) op vele landen neerkomt, niet alleen voor de zonden van de mensen, maar die van de priesters en religieuzen. Want deze worden geroepen, door de volmaaktheid van hun leven te worden het zout van de aarde, de leraren van de waarheid en de afwending van de goddelijke Toorn. Indien zij van hun goddelijke missie afdwalen, verlagen zij zichzelf zodanig dat vóór de ogen van God de straffen alleen nog maar erger worden... versnellen.” (Voorbeeld: gedurende de 41 jaar van het leven van St. Vianney, pastoor van Ars, was er in Frankrijk geen enkele verwoesting door stormen geweest.)

Hij verzekerde ook aan Moeder Mariana dat Hij zeer verheugd was over die zielen die de sublieme taak van het lijden op zich nemen, voor de heiliging van de priesters door middel van hun gebed offers en boete en beloofde die zielen een speciale glorie in de Hemel.

Ondankbaarheid en verraad van religieuze zielen, “die Mij zo dierbaar zijn, dwingt Mij Mijn gerechtigheid te laten neerkomen op Mijn geliefde kloosters en zelfs over de steden, als degene die mijn geest verwerpen, Mij alleen laten in het Tabernakel, zelden er aan denken dat ik daar ben, speciaal uit liefde tot hen, zelfs meer dan de rest van de gelovigen. Ontoegankelijk gedrag en interne misbruiken toegelaten door de Oversten toegelaten zijn de ondergang van de gemeenschappen.”

“Dergelijke gemeenschappen kunnen slechts - terwijl zij bestaan - ten koste van veel boete, nederigheid en dagelijks een goed godsdienstig leven worden bewaard. Wee degene, die corrupt zijn tijdens deze tijd van rampspoed! Huil voor hen, geliefde bruiden en smeed dat de tijd van zo veel lijden verkort zal worden.”

Hij waarschuwde haar dat de kastijding zwaarder zal zijn voor die religieuzen die vele genade verspillen door hun trots en ijdelheid tot bepaalde posities te krijgen van macht en weelde en Hij veroordeelt vooral de lauwe religieuzen. Moeder Mariana

zag de grootste innerlijke kwellingen van het Heilige Sacrament als de on-dankbaarheid en de onverschilligheid van die zielen die waren gekozen uit miljoenen om Zijn bruid en priester te mogen zijn, Hem verlaten in absolute eenzaamheid. En dit ondanks het feit dat in het Heilig Sacrament, hij onder hetzelfde dak leeft als Zijn bruiden en komt in de handen van Zijn priesters als zij de woorden van de consecratie uitspreken.

Voorspellingen

Onze Lieve Vrouw voorspelt dat aan het eind van de 19de eeuw en vooral in de 20ste eeuw Satan bijna geheel door middel van de vrijmetselarij zal regeren. De koningin van Hemel vertelde Moeder Mariana dat deze strijd zijn allerhoogste stadium zal bereiken omdat de ontrouwe religieuzen die “onder de schijn van deugdzaamheid en de slechte ijver, zich tegen het geloof zouden keren gedurende deze tijd.

“Zo,” gaat Zij verder; “zal dit arme land weinig waardering hebben voor het Laatste Sacrament, omdat het weinig christelijke geest meer heeft... Vele mensen zullen zonder dit Sacrament sterven - of door nalatigheid van hun families of hun valse sentiment dat probeert de zielen te beschermen om de ernst van hun situatie in te zien of doordat zij rebellen zijn tegen de geest van de Katholieke Kerk, aangestuurd door de boosheid van de duivel. Zo worden vele zielen beroofd van de onnoemelijke genade, vertroosting en de sterkte die zij nodig hebben, om de grote stap te maken naar de eeuwigheid. Eveneens bij het Sacrament van het huwelijk, wat symboliseert de vereniging van Christus met Zijn Kerk, zal het worden aangevallen en ontheiligt in de volle betekenis van het woord. De vrijmetselarij, die dan de macht heeft zal onrechtmatige wetten instellen met het doel om het huwelijk te laten verdwijnen en het zo voor iedereen gemakkelijk te maken om in zonde te leven en aan te moedigen om onwettige kinderen te krijgen zonder de zegen van de Kerk. De christelijke geest zal dan vervallen en zal het kostbare licht van het Geloof vernietigen, tot het punt wordt bereikt van een bijna totaal en algeheel verval van de mensen. Het resultaat van de vrijzinnige opvoeding zal toenemen en het zal een van de redenen zijn voor het tekort aan priesterroepingen

en religieuzen. Het heilig Sacrament in de kloosters zal belachelijk worden gemaakt en veracht. De duivel zal proberen de priesters te vervolgen op allerlei manieren, hij zal zeer sluw te werk gaan om ze te doen afdwalen van hun geest en roeping, terwijl hij hier velen in meesleurt. Deze slechte priesters waar vele gelovigen zich aan ergeren, zullen de slechte christenen ophitsen en de vijanden zijn van de Roomse katholieke- en apostolische Kerk. Zij zullen alle priesters aanvallen. Deze schijnbare overwinning van Satan zal enorm veel lijden geven aan de goede priesters van de Kerk. Ook zal er in deze ongelukkige tijden een ongebreidelde luxe zijn waarvoor vele zielen de verleiding niet kunnen weerstaan en in zonde vallen en verloren gaan. Er zal geen onschuld meer zijn onder de jongeren, of bescheidenheid bij de vrouwen. In deze moeilijke tijd voor de Kerk zou men moeten spreken, maar men zwijgt. Maar weet, geliefde dochter, dat wanneer jouw naam bekend wordt gemaakt in de 20ste eeuw, er velen zullen zijn die niet geloven, en zeggen dat deze devotie niet goed is. Een eenvoudig en nederig geloof in waarheid van mijn verschijningen aan jou, mijn geliefd kind, zal zijn voor de nederige en vurige zielen, meewerkend met de genade, want onze Hemelse Vader geeft Zijn geheimen aan de eenvoudige van hart en niet aan diegene wiens hart vol is van trots en net doen alsof ze er alles van afweten”.

Gedurende deze tijd, zo zei O. L. Vrouw, “zullen veel priesters de Kerk verlaten en velen zullen het niet meer zo nauw nemen met hun heilige plichten. Omdat het goddelijk kompas ontbreekt, zullen zij van de weg afdwalen en zij zullen streven naar rijkdom. Wat zal de Kerk gedurende deze donkere tijd lijden omdat er geen Prelaat is, is er geen Vader om hen met vaderlijke liefde, zachtaardigheid, strengheid wijsheid en voorzichtigheid te begeleiden. Hierdoor zullen veel priesters hun geloof verliezen en hun zielen in groot gevaar brengen. Dit zal het teken zijn van Mijn uur. Daarom, protesteer

onophoudelijk, zonder moe te worden en ween bittere tranen in uw hart. Smeek onze Hemelse Vader dat, uit liefde voor het Eucharistisch Hart van Mijn heilige Zoon en Zijn Kostbaar Bloed, vergoten met zo'n gulheid en de diepe bitterheid en pijn van Zijn wreed Lijden en Dood, Hij medelijden heeft met Zijn priesters en een eind maakt aan deze verschrikkelijke tijd, door de Prelaat te zenden naar deze Kerk die het geloof van de priesters zal herstellen”.

Op 8 December 1634, het feest van de Onbevlekt Ontvangenis verschenen aan Moeder Mariana drie aartsengelen en hun Koningin. St. Gabriël droeg een kelk gevuld met hosties waarbij O.L.Vrouw uitlegt:

“Dit is het Allerhoogste Sacrament van de Eucharistie die zal worden uitgedeeld door mijn katholieke priesters aan de getrouwe gelovigen die behoren tot de heilige Roomse katholieke- en apostolische Kerk, waarvan de Paus het hoofd is, de Koning van de Christendom. Zijn pontificale onfeilbaarheid zal worden bekend gemaakt in een dogma door dezelfde Paus gekozen om het dogma van de Onbevlekt Ontvangenis af te kondigen. Hij zal worden vervolgd en gevangen gehouden in het Vaticaan, door aanmatiging van de Pontificale Staat door onrechtvaardigheid, afgunst en hebzucht van een wereldse vorst.”

Deze heilige Paus was H. Pius IX die elke voorspelling vervulde die O.L.Vrouw gedaan had. Zijn lichaam dat in 2000 was opgegraven voor de zaligverklaring, was geheel bewaard gebleven in het graf waar het meer dan een eeuw gelegen had. Zijn gezicht vertoonde nog een zachte aanblik.

Nog een andere voorspelling van O.L.Vrouw was:

“In de 19e eeuw zal er een waarlijk katholieke President zijn, een man van karakter, aan wie God onze Heer hem de palm van het martelaarschap zal geven. Hij zal de republiek toewijden aan het H. Hart van mijn Allerheiligste Zoon en deze toewijding zal het katholieke geloof ondersteunen in de komende jaren. Deze jaren waarin de vrijmetselarij de gehele regering onder controle zal hebben, zal er een zijn van wrede vervolging van alle religieuze

gemeenschappen en zij zullen ook fel uithalen en zeer wreedaardig zijn tegen de mijnen.”

De “echt Katholieke” president van Ecuador, Gabriel Garcia Moreno (1821-1875), wijdde de Republiek toe aan het H. Hart van Jezus. Paus Pius IX huldigde hem als een man die de martelaarsdood stierf... een slachtoffer voor zijn geloof en christelijke naastenliefde. Het Hart van Gabriel Moreno en het beroemde schilderij van O.L.Vrouw kan men zien in de kathedraal van Quito.

Conclusie

Wij leven in een tijd van de grote crisis van Geloof en moraal zoals voorspeld door O. L. Vrouw. De verwarring is zo groot dat het niet alleen het ondermijnen is van de wereld, maar het dringt ook door de muren van de Kerk zelf heen. Inderdaad, zoals O.L.Vrouw heeft voorspeld. De ontaarding is gewoon geworden en het kostbare licht van het Geloof uitgestorven. Toch eindigt de boodschap van O.L.Vrouw van Goed Succes met een teken van hoop.

“Als alles verloren zal zijn en verlamd, dan is dit het mooie begin van de complete vernieuwing. Dit betekent de komst van Mijn uur, als Ik op een bijzondere manier, Satan zal verpletteren onder mijn voeten en hem zal ketenen in de diepte van de Hel.”

O.L.Vrouw zei dit ook in Fatima 1917. “Op het laatst zal mijn Onbevlekt Hart overwinnen.” Dus is het goed om zich te wenden tot O.L.Vrouw van Goed Succes en Haar aan te roepen, smekend voor de Overwinning – zowel werelds, als geestelijk. Dit is het moment om te vragen voor oriëntatie, voor kracht, moed en standvastigheid, om zeker temidden van deze storm, de standaard van het Geloof omhoog te houden. Tot slot bidden wij dat O.L.Vrouw snel zal komen om de Kerk en de Maatschappij te herstellen, zodat zij haar troon en rijk weer kan innemen als Koningin over de gehele aarde.

Maria in deze 'coronatijs'

Beste lezer,

We leven sinds maanden in een wereld waarin veel anders is in korte tijd. Ons leven ondergaat vele wendingen. Nu reeds een jaar moeten we onze bezigheden delen met een toestand, met een woord dat nauwelijks algemeen bekend was: de corona of Covid 19. Mij lijkt het soms dat we dit woord niet meer kunnen aanhoren omdat het zo een impact heeft, zelfs mondiaal! We lijken er op het eerste gezicht weinig vat op te hebben en met de tijd worden meer vragen gesteld met minder antwoorden. We moeten leven met ongewilde vraagtekens en toestanden. Niets lijkt nog hetzelfde en onze 'welvaartsmaatschappij' heeft op haar grondvesten... Ook ons eigen persoonlijk leven. Veraf of dichtbij raakt ons die toestand in familie, buurt, werk of geloofs-gemeenschap. We zoeken uitwegen en zoeken zelf naar inzet en oplossingen voor dit alles.

Tevens loert om de hoek gewenning én toevlucht tot 'wat vroeger was'. Zo was ikzelf onthutst over iemands uitspraak laatstleden en dat horen we meer en meer: " dat ik maar snel de vaccinatie krijg, dan kan ik weer in vrijheid en gewoon leven zoals voorheen...'. Het deed me nadenken, en ja, wie zou geen handrem aangereikt weten in wat doet hopen op beterschap. En dat hopen we allen, maar we dienen ook waakzaam te zijn opdat deze handrem niet vervalt in een dal van ontgoocheling. Tevens dacht ik: waar halen we onze hoop en toevlucht in deze tijden?

Terecht zoeken we handremmen die snel en efficiënt lijken te werken. Laten we hopen maar waakzaam zijn. De geschiedenis in momenten van tegen-spoed en rampen leert ons om te onderscheiden wat waardevol blijft of wordt.

Nu de meimaand begin te naderen en de natuur ons naar buiten ‘roept’ is het nog steeds hopen, wachten of ontberen. Velen hebben angst en veel is nog niet duidelijk. Maar hoopvol dienen we geduldig te zijn en onze hoop ook elders te vinden. Het valt me ook sterk op dat we als gelovigen de sterkte bezitten om in eerbied voor elkaar rustig en beraden te ondergaan wat is. Velen zetten zich in met hun beste krachten. Ik ervaar het vooral in de Welzinzorgcentra. Zo goed al mogelijk wordt zorg gedragen voor de mensen die ook volgens mij zware dagen doormaken. Maar ik wil hier naast aller inzet vooral stilstaan bij onze gelovige visie bij dat alles.

En de meimaand is daar een geschikt moment voor. We worden in onze geloofsbeleving sterk beperkt, of men dat nu wenst of niet. Kerken zijn stil en leeg, vele beperkingen laten weinig over. Uitvaarten hebben iets onwerkelijks en sacramenten zijn zwaar beperkt. Ja? Vele initiatieven begeleiden ons geloven: gebedsteksten, online vieringen, geestelijke communie enz.. Toch ontbreekt wat eigenlijk de essentie is: samen de eucharistie vieren en de kruisdood van de Heer, de werkelijke aanwezigheid van de Heer beleven in de sacramenten, en ‘hygiëne- maatregelen’ doen ons afstand nemen van wat ons dierbaar is. Ja, God is overal, maar het geloven vraagt om gevoed te worden én beleefd, samen én alleen. Het is zoals bij ons familiaal leven: ontmoetingen met familie en vrienden zijn essentieel! Kort wil ik in deze meimaand vooral ook kijken naar Maria, de Moeder van de Kerk en van God. Het is h ar maand. Wat kan hier gebeuren?

Vele mensen hebben thuis of in het WZC een Mariabeeld. Ik ervaar voor velen dat het een ware toevlucht is en een stevige ‘burcht’ in de beproevingen. Velen bidden dagelijks of zo mogelijk de Rozenkrans. Het is zoals ooit een stervende vrouw tot me zei: “meneer paster, mijn Paternoster is mijn klimkoord...”Het heeft me diep geraakt. Soms vindt de mens in nood op die heikele momenten terug de weg naar dieper, naar God. En die weg loopt via Maria. Ik herinner me nog in een recent verleden op vorige parochies dat elke meimaand gebeden werd aan veldkapelletjes die onze streek nog rijk is. Zelfs werd er parochiaal de H. Mis opgedragen bij de kapel. Bloemen werden

gebracht bij het Mariabeeld. De laatste jaren is dat alles verflauwd. Vele redenen kunnen aangewend worden, maar wat blijft soms over? Moet alles in de individuele hoek gebeuren qua geloofsbeleving. Gelukkig heeft het Mariabeeld nog geen mondkmasker. Begrijp deze uitspraak voor wat ze is. Wat zal na de 'Corona' blijvend zijn of zal gewenning van minder leiden tot weinig. Soms heb ik de indruk dat we het bidden, vragen en danken, loven en smeken verleerd zijn. Ik vrees dat we worden als vliegen in een stroop en hopeloos drijven op het 'niets'. Ik herinner mij de gebedsvieringen in Diksmuide tijdens de BSE- crisis: volle kerk! De daaropvolgende crisissen bleven de mensen meer en meer weg...

Het komt bij me op uit het Evangelie dat Jezus zegt tot de éne melaatse: "Was het teveel voor de andere 11 om me dank te betuigen?"...

O Maria die daar staat, Gij zijt goed en ik ben kwaad, wilt Gij mijn arme ziele gedenken? 'k Zal U een Ave Maria schenken ' (Guido Gezelle)

Raken wij als gelovigen de moed niet kwijt maar laten we naast vele pogingen om de huidige gezondheids crisis te boven te komen en naast vaccinaties die hopelijk een oplossing bieden, die andere dimensie niet kwijt raken in ons mens- zijn: ons leven is méér dan ons lichaam! Het is tevens onze ziel. Wat doen we daarmee? En in deze maand kunnen we het beste bij Maria langsgaan: Zij was van het begin bij en van Christus tot op het bittere einde. Haar Kroning in de Hemel was haar doel in heel Haar leven. Zij is de Koningin met een kroon dat de bekroning is van wat God voor allen van ons heeft beloofd. Dàt is dé andere ' Corona ', de hemelse Corona om het met een woordspeling te duiden. Dàt is de broodnodige solidariteit van het geloof, om een veel gebruikt woord nu te gebruiken. Wachten we niet op de Mariamaand, maar laten we nu al beginnen!

Maria ter ere.

Priester Philippe Vindevogel